

4. Sınıf Vildan Özdemir

Beşinci Bir Yerde

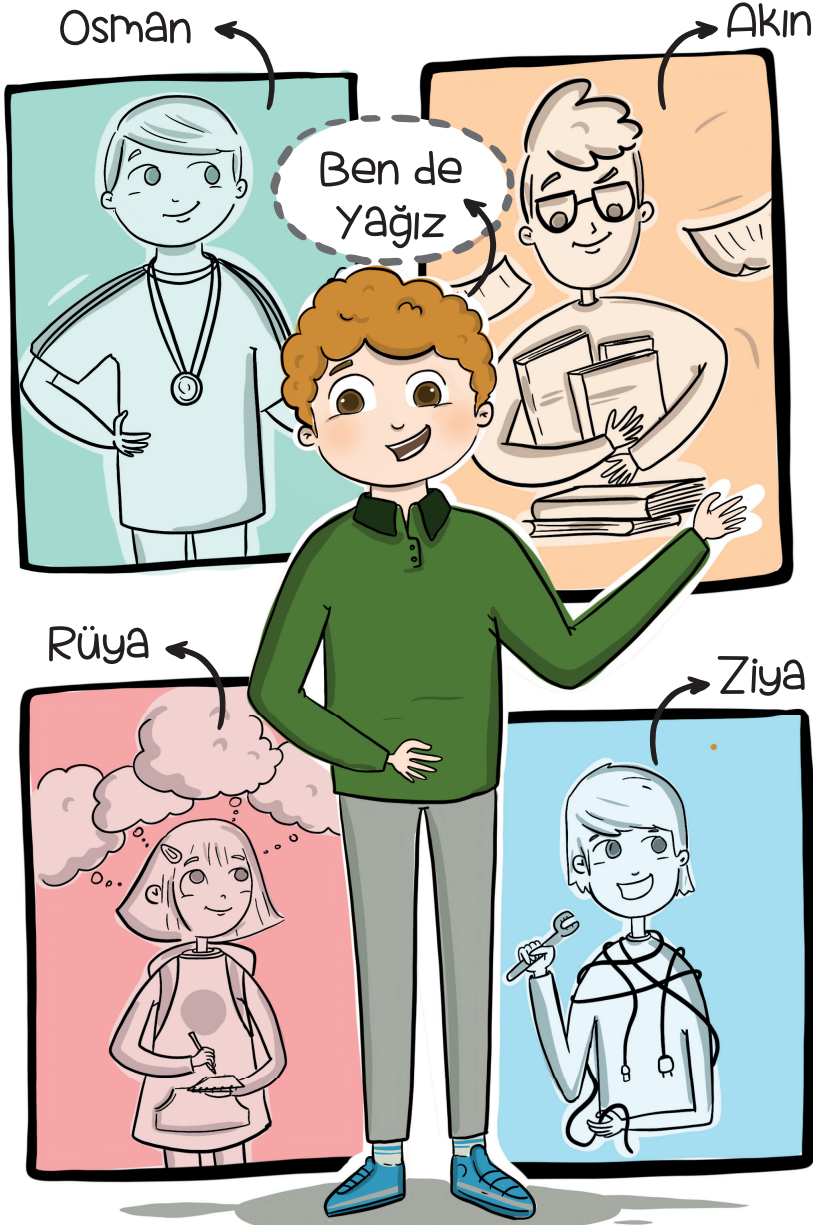
Tavşan Kralın
Mesajı

4.
Kitap

DÜÜÜÜT

MAVİ
KIRPI

BEŞLİYİ TANIYALIM

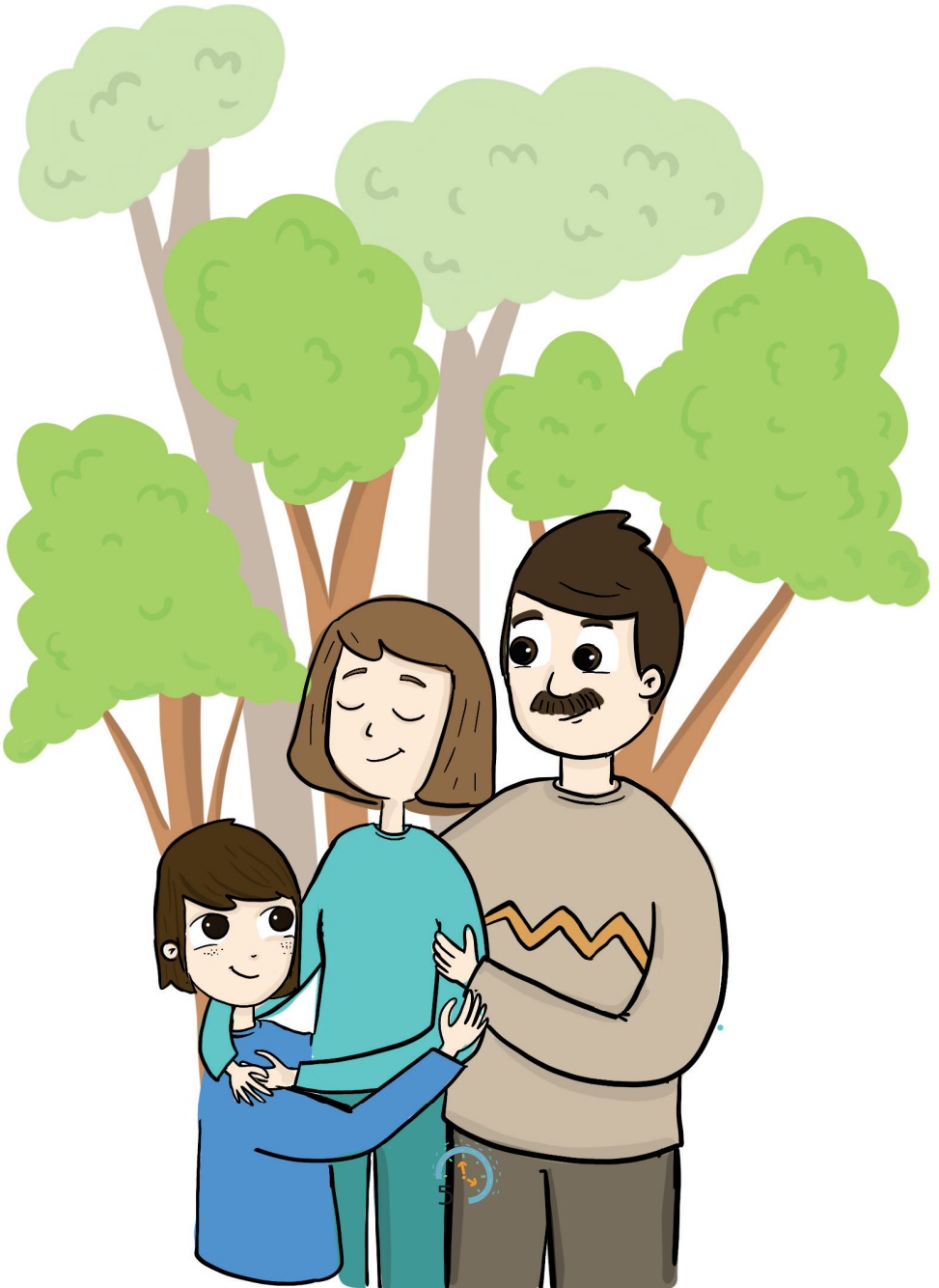
TAVŞAN KRALIN MESAJI

Yağmurdan sonra günün öyle bittiğini sandınız değil mi? Aslında resmî olarak kahramanlığımızın ilk günü kampın üçüncü günüymüş. Bu sıra dışı yaz gününden sonra ortalığı toparlamayı kahramanlık sayarsak tabii. Bizim istediğimiz kahramanlık şekli bu değildi ama olsun. Birilerine faydamız olması yeter bizim için.

Bu yağmurdan sonra Ziya ve ailesi birbirine kavuşmuştu ya, ondan sonra neler oldu neler. Ben tam kahramanlığımıza başlamak için hazırlanıyordum ki, Ziya'nın babasıyla öğretmenimizin konuşmasını duydum. Arif amca öğretmenimize öyle bir şey söyledi ki önce şaşırdım, sonra da çok korktum. Bunu gidip Ziya'ya söylesem ne tepki verirdi acaba? Yok, hayır bunu ona söyleyemem. Bir çare bulmam lazım. *Ne yaparsam ne etsem diye düşündüm, işin içinden çıkamadım.* Ziya'ya belli etmeden hemen topladım bizimkileri.

– Arkadaşlar, bu söyleyeceklerim çok önemli. Ziya'ya söylesem mi söylemesem mi karar veremedim. Size danışmak istedim.

– Neymiş bu kadar önemli ve gizli olan şey Yağız? Söyle de biz de öğrenelim.

– Ziya duymasın ama. O öğrenmeden bir çare bulmalıyız.

– Ne olmuş ki? Ziya hasta mı yoksa?

– Hayır Rüya, biraz önce Ziya'nın babasını Hasan Öğretmen'le konuşurken duydum.

– Yağız, birilerini izinsiz dinlemenin ne kadar ayıp olduğunu bilmiyor musun?

– İzinsiz dinlemedim ki, sadece oradan geçerken duydum.

– Yağız hadi ama. Söyle artık.

– Ziya hakkında konuşuyorlardı. Babası eti sizin kemiği benim, dedi.

– Sonra ne oldu? Ne konuştular? Ne yapacaklarmış?

– Olur mu öyle şey Rüya? Neden kessinler ki?

– İzinsiz dinlemek ayıp ya, sonrasında dinlemedim. Daha az önce ayıp diyordun, şimdi herkesten çok merak ediyorsun Rüya.

– Bu önemli bir konu ama. Ne yapacaklar? Kesecekler mi yoksa Ziya'yı?

– Ama eti senin kemiği benim demiş. Nasıl ayıracaklar ki o zaman etiyle kemiğini? Sonra da bize mi sıra gelecek acaba? Oysaki çok severdim Arif amcayı.

– Bence neler olduğunu anlayana kadar Ziya'nın yanından ayrılmayalım.

Bu kez gerçek kahramanlık zamanı geldi. Ne de olsa Ziya bizim arkadaşımız, onu korumalıyız.

DÜT... DÜÜT... DÜÜTT...

Düdük sesini duyar duymaz hemen toplandık. Öğretmenimizle Arif amca birlikteydi. Fakat garip bir şekilde düdük Arif amcadaydı. Demek duyduklarım doğru, diye düşündüm. Arif amca kampın yönetimini ele geçirmiş ve öğretmenimizle garip planlar yapmıştı. Ziya'nın hiçbir şeyden haberi yoktu. Hep birlikte öğretmenimizin konuşmasını bekliyorduk.

– Arkadaşlar, bugün 5 arkadaşınız görevlerin büyük bölümünü gönüllü olarak üstlenecek. Kamp başladığından beri sürekli kaybolan arkadaşlarınıza ortalığı temizleme görevi verdik. Bu, öğretmeniniz ile birlikte ortak kararımız. Onlar da seve seve kabul ederler herhâlde. Değil mi çocuklar?